

Vinovatul de ieri, vinovatul de azi

Blacks

Precum visul prinde aripi către stele sclipitoare,
răsărind ca mândra lună peste-al nopții calm ocean,
netrăite sentimente își pornesc a lor vârtoare,
valuri, vuiete, vârtejuri în al vieții alean.

Spumegă învolburate doruri nemaîntâlnite
și lovesc nevolnicia unui mal de mult uscat,
ce-și trecuse în uitare valurile arvonite
unei clipe de iubire și al dragostei păcat.

De mă-ntrebi a cui e vina pentru astă' feerie,
când torente de iubire se cuprind cu-al vieții val,
formând dolii sau vârtejuri, a iubirii dulce vrie,
eu răspund c-a fost Destinul și-al lui tainic areal.

De amor cuprinsă-i clipa căci am întâlnit ființa
aducându-mi ape limpezi, în prea negru suflet trist.
Luminând a mele gânduri, tu ești crez și ești voința
ce mi-au dăruit iubirea, drept motiv ca să exist.

Precum viața trecătoare către piscuri se-întinde
culegând a sa splendoare de pe cer nemărginit,
a mea dragoste își poartă sentimentele profunde
prinse în cununi de laur și în trupul chinuit.

Azi, pe ale tale tample, necuprinse de-ndoială
îți așez cununa sorții și, de vrei, eu te urmez.
Pe covorul de iubire să pășim fără sfială
uniți suflet lângă suflet, în iubire și în crez.

Din a cerului sclipire azi culeg inelul sorții,
pe-al cimiliturii deget, cu evlavie, ți-l pun.
Atingând cu el lăcate vei închide clipa morții,
lăsând depănarea sorții să-mplinească ce îți spun.